

[Kurt Brauer.]

tive konsekvenser af noget sådant, fordi frygten for de nuværende tilstande hævdes at være så stor, som den er.

I dag kan ingen, vil jeg påstå, hævde, at han eller hun har overblik over socialsektoren, og at hans prioritering foretages ud fra en viden om konsekvensen af denne eller hin investering. Effektivitetsanalyser er noget, som dagspressen og vi andre socialpolitikere foretager efter den højest råbende pressionsgruppes princip. Når pressionsgruppen råber så højt, at det bliver generende her i salen eller ovre i ministerlokalerne, så enes vi på det smukkeste alle sammen om at lukke munden på pressionsgruppen ved hjælp af nogle hundredkronesedler eller femhundredkronesedler — eller som regel er det jo større beløb.

Jeg skal efterlyse ministerens opskrift på en løsning af dette dilemma, for det er et dilemma i dagens socialpolitik. Det kunne måske være en idé, om socialforskningsinstituttet blev stillet sådanne opgaver, at dets karakter af historieforskningsinstitut blev reduceret. Der er næppe nogen tvivl om, at instituttet gerne selv ville være med, de forskellige universiteter ville sikkert også med fornøjelse tage en udfordring op om at hjælpe socialpolitikere til en sikrere viden om, hvad omkostninger og effekt er ved forskellige socialpolitiske beslutninger. Men nogen skal udforme disse spørgsmål, og de skal være præcise og nøjagtige, for ellers får vi ikke de relevante svar.

Til at sætte et sådant arbejde i gang kunne man ønske sig en art socialråd i stil med det, som undervisningsministeriets struktur- og rationaliseringsudvalg har foreslået for undervisningssektoren, altså et råd, hvor flertallet er ministerudpegede notabler, som de kaldes, som kommer og går sammen med ministeren, og som skulle sætte ministeren og dermed offentligheden i stand til at prioritere ud fra en sikrere viden om konsekvenser og omkostninger, effektivitet osv.

Som det er nu, kan det i hvert tilfælde ikke blive ved. Tænk bare på de 40-50 mill. kr., der har været nævnt nogle gange heroppefra, og som lovforslaget nævner som den anslåede udgift. Mon ikke vi, som hr. Albertsen var inde på, lige så vel kunne påstå, at der kunne spares ved denne lov, og kunne det ikke være lige så relevant at påstå, at

den koster det dobbelte? Det skal blive morsomt i udvalget at se beregningerne på de 40-50 mill. kr., men det er et grin, vi har til gode.

Nok om det. Det bliver jo ikke bedre af, at vi snakker om det, vi må se at komme til arbejdet, og jeg vil blot til slut sige dette:

Ministeren har været åben i denne sag, og nu vil vi spændt lytte til, om ministeren i sit svar bevarer denne åbenhed. Hvis ministeren under dennes sags udvalgsbehandling vil demonstrere punkt for punkt, at åbenheden er udtryk for mere end det venlige sindelag, som ministeren jo er i besiddelse af, og at åbenheden indeholder en virkelig vilje til principændringer, så skal der ikke blive besvær med socialistisk folkeparti med hensyn til tidspunktet for ikrafttræden af denne lov.

Socialministeren (Eva Gredal): Jeg vil takke for ordførernes indlæg og for tilsagnene om en god og saglig behandling af dette lovforslag.

Der er som bekendt tale om et forslag, der forudsætter ophævelsen af 6 gældende love, og hver af disse indeholder en række bestemmelser, hvoraf mange kun fuldt ud kan forstås ud fra deres historiske baggrund.

Ordet lapperi er jo tit blevet brugt om sociallovgivningen og vel nok ikke helt uden grund. Mange af de regler, vi har i dag i den nugældende lovgivning, er jo netop udtryk for et sådant lapperi. De har været velmente, men dog lapperier. Behovet for en forenkling og en effektivisering af denne lovgivning er derfor åbenbart, og forenkling og effektivisering er vel også fremfor noget nogle af nøgleordene i dette lovforslag.

Som mange allerede har sagt, er det lige som ved sygesikringsloven, dagpengeloven og ankestyrelsesloven socialreformkommissionens arbejde, der ligger til grund for lovforslaget. Man kan sige, at med bistandsloven afsluttes første fase af den reformbølge, der skal modernisere sociallovgivningen og gøre den til et egnet instrument til løsning af nutidens og de kommende års problemer på det sociale område. Tilbage står en reform af uddannelsen på det sociale område og en pensionsreform, men alligevel er der trods alt mening i at snakke om, at der er tale om et foreløbigt punktum for reformen.

Med lovforslaget vil socialudvalget uden